

3250.

Историята тласка ги в забравата,
Макар че с важни имена са те,
Били са нявга стожер на държавата,
Но днес безличието им расте.

Началничета, местни „императори”,
Нищожества от нейде си дошли,
Превръщат се във мънички диктатори...
Целта? - Доброто да се намали.

О, как успешно те с това се справят!
Тях никой не успява да ги спре
И всеки след кланетата на завет

В безименост побързва да се свре,
Защото за подобен род деяния
Съдът отрежда рядко наказания.

3251.

Предрéшена, но не и предрешéна
Проекто-свободата чака днес
От политическата бойна сцена
Фанфари да звучат във нейна чест.

Тук всеки иска да я притежава,
Мечтаната затворница е тя –
Човек събрата си ще управлява
И с името ѝ ще крепи властта.

Проекто-свободата сред позлата
Живее като приказна звезда,
От папи и царе е всепризната,
Но никога не става Свобода.

Изглежда, че навеки е проклета
Из родните столетия да крета.

3252.

*Das Gewissen ist eine judische Erfindung.
(Adolf Hitler, zugeschrieben)*

Народната любов, велика плячка,
Е търсена от не един бандит,
За да я завладее и я смачка,
На завет в бункера бетонен скрит.

От мачкането любовта се свива
И се превръща в безнадежден страх,
А той убива всяка перспектива
За Свободата с един замах.

Народът чезне. Само сива маса
С молитвено превити вратове
От думите на вожда се унася,
С които той за подвиг я зове.

А подвигът за няколко години
Родината превръща във руини.

3253.

Актьорско майсторство се изучава
От всички политически дейци,
Но нашите във родната държава
Безспорно са световни първенци.

Как ловко те пред зрителското стадо
Доказват с жар на малкия екран,
Че снимка от далечно Колорадо
Е всъщност рилски връх в лъчи облян!

Със всекиго готови са да спорят,
Че те със Свободата са на „ти”
И че с престъпниците ще се борят
По всички географски широти.

Мълчи народът, занемява пресата
И всички чакат заедно завесата.

3254.

*През 2014г. Хилари и Бил Клинтън
са спечелили 25 милиона долара от
речи. (Вашингтон Таймс)*

„Семейство Клинтън с много ме надмина!”
Признава Златоустият Йоан,
“Изсипва злато в тяхната градина
На мъдростта могъщият вулкан.”

У тях Небето към света приказва
На Мидас чрез всеобщия език
И в съкровената семейна пазва
Жълтици се отронват всеки миг.

Завистници, мълчете, треперете!
Успешно те полагат устен труд,
А после с помощта и на ръцете
Прибират хонорар, до днес нечут.

Не съществува тайна как го правят,
Но странното е, че не се задавят.

3255.

*Оставете децата да дойдат при мен, защото
тяхно е Царството небесно (Ев. Лука 18:16)*

Адолф ги топлеше със „В-Zyklon”
И денонощно бе неуморим,
А Уинстън по моралния Закон
Им изтъка от бомбите килим.

Към ведре християнски небеса
Дечицата летяха на ята
И по земята кървава роса
Чертаеше следите на смъртта.

Останаха неопетнени те
От смисъла на сблъсъка велик,
Заради който малкото дете
Умира от отрова, взрив и щик.

На Онзи свят самият Господ-Бог
Навярно ще им изнесе урок.

3256.

Народен съд: Мончо Мошев – обвинител. Съдии: Исак Франсез, Пепо Коен, Еми Барух, Йосиф Кутев, Исак Данов, Нисим Меворах, Израел Леви, Шаул Романо, Йосиф Фаденхехт, Яко Арис, Александър Клайн, Нисим Леви.

Признателност не чакахме от тях,
А някакъв остатък от почтеност,
Но липсата на здравословен страх
Превърна в мъст привидната смиреност.

Те пратиха на смърт или в затвор
Дори онези смели депутати,
Които нявга дадоха отпор
На Хитлер в Освиенцим да ги прати.

Покриха си спасения живот
Със кървавата тога на палача,
От жертва всеки стана зъл деспот,
Неправдата бе негова задача.

Узакониха я на външен вид
И я превърнаха в надежден щит.

3257.

Страна сме на внезапни богаташи
И непрестанно трайно обедняване,
На подкупи очакващи службаши
И на лъжи, редовно подновявани.

Владее ни могъщата измама
Сред някакво безпътно равновесие...
Навсякъде у нас законност няма,
Съдът откакто по закон обеси я.

Заринаха я в дупка със сгурия
И забраниха всякакви надгробия –
Робията е винаги робия
Дори при подобрените подобия.

А вождът се тържествено закле,
Че няма как да станело по-зле.

3258.

Властта, властта, в коя да е държава
Какви ли не усилия си струва! –
Диктаторът я силом завладява,
А демократът я с пари купува.

Макар и със различия в метода,
Като близнаци са във резултата,
Основен инструмент е Ешафода,
Чиято роля е навред призната.

Чрез него всеки техен враг замлъква
По начин, който не остава тайна,
И добротата им така изпъква,
А тя, разправят, че била безкрайна.

Тиранът граби като демократ,
Но цял живот, а не един мандат.

3259.

Долавят ли в съвременното юдите
На мъртвите сърдитото мълчание?-
Пируват те в кошмара на заблудите
И в подлостта намират упование.

Докопаха безмилостно величие
На страшните години след завоите,
Когато всеизвестното Добиче е
Безсрамно вмъкнато между героите.

Ще спре ли някой тяхното нахлуване
Към пъстрата тълпа на магистратите
При липса на исуси за целуване
И при безсмъртието на пилатите?

А мъртвите сърдито все мълчат
В очакване на нова свежа плът.

3260.

Сменихме си със кецове цървулите,
А със бастунче дряновата сопа,
Превърнахме във единици нулите
И тръгнахме задружно към Европа.

Допуснаха ни в нейното предверие
Със циганската музика начело,
Където с европейско лицемерие
На думи ни приеха. Не на дело.

Сега сме смятани за най-последните,
Използват ни за боксови човали
Като възнаграждение на бедните,
Които чушкопека са създали.

Седим си там, щом Бог така е рекъл,
Но чучурът с меда не е потекъл.

3261.

Пред Правдата каква ли не преграда
Поставяме по трудния ѝ път,
Но нейният убиец без пощада
Безспорно в наше време е съдът.

Там ритуално се осъществява
Неподлежащият на риск позор,
А беззаконието се продава
От назначен за тази цел отбор.

И всеки от избраниците знае
На съвестта си златната цена...
Наддавайте, престъпни негодяи,
Заплащайте за своята вина!

Темида от това не се обижда,
Дори и без превръзка тя не вижда.

3262.

Отмяната на справедливостта
Изглежда смъртоносна, но не е
И щом не е засегнат от властта,
Човек готов е да я понесе.

Най-често справедливостта сама
Се появява в образа на блян
И смесена със розова тъма
За светли бъднини чертае план.

Но бляновете бързо се множат,
Различни са за всекиго от нас,
Не мир, раздори раждат всеки път,
Когато за преценка дойде час.

И затова по воля на Тирана
Над справедливостта тежи възбрана.

3263.

Нима жестокостите по света
На зверствата у нас са оправдание?
„Да!” казват храненици на властта:
„Избиваме без всяко състрадание!”

И те избиваха, избиваха без жал
С въже, с куршум или дори със сопата,
Във името на класов идеал,
Потискайки на съвестта си ропота.

Към бъдното откриха път широк
На непоколебимата простащина
Със Сталин – бог и Димитров – пророк,
А злобата ѝ беше с кръв заплащана.

Но за беда, щетите причинени
Все още днес са недооценени.

3264.

Родината остана незасегната
От кървавия валяк на войната,
Ала страната е до днес пристегната
От бедност, във Европа непозната.

Какви за този ужас са причините?
Народ сме като всичките народи,
А нас, оказва се, че през годините
Смешник все някакъв назад ни води.

Един след друг изреждат се негодници
Без Разума със право да се меси,
Когато те превръщат се в проводници
На противонародни интереси.

А главно правило на камарилата
Е: „Беззаконието прави силата”.

3265.

Масовият терор! Какъв ужас!

Душата ми от отвратеност тръпне
Във устрема си дните да превари
И се отдръпне в дебри непристъпни
Далече от партийни секретари.

Те търсят врагове и ги намират,
Където Партията им покаже
И по контролен план ги ликвидират,
Преизпълняват нормата си даже.

Това не е за вярване! Не вярват
Останалите живи. Към забрава
Във миналото Злото разтоварват...
Числото на убитите остава.

То се закръгля в цели милиони –
Жени, мъже, деца и ембриони.

3266.

Оглеждат Свободата с подозрение
Началници от всякакъв разряд,
Защото виждат във това явление
Заплаха за мира на този свят.

Река от кръв за нея е проливана,
Но тя остава все несбъднат блян
И вредом е следата ѝ откривана
По кръгозор с гробове очертан.

На нейно място идва дисциплината -,
Човекът, в ролята на подчинен,
Пред някого превива си гърбината
И бива за това благословен.

Във Библията – знаме на реда,
Не се открива слово „Свобода”.

3267.

*Българин си е поръчал лека кола „Бугати”
за 2.4 милиона евро. Имал си и два ролс ройса.*

Богати се надяват на „бугати”,
А бедните на дълготраен глад,
Когато на национални дати
Пред някой паметник се съберат.

Възможно ли е между тях единство?
Овцата със вълка в съюз свещен,
Мошеникът, забогатял в безчинство,
С нещастника от него угнетен?

„Да! Оставете бандите да грабят
Във името на всенародна цел,
Че силите ни искат да отслабят
Врази, а те ни мразят без предел!”

Така твърдят безсрамно политиците,
Които са на вълците в редиците.

3268.

За всякаква лирическа конфекция
Приспособени са пазарни ниши,
Които са духовната проекция
На творчеството, низпослано свише.

Велик е Шекспир за шекспироведите,
Но някой търси по-малко известни
Творци, познати главно със победите
Предимно сред книжарниците местни.

Един друг се потупват те приятелски,
Разменят си взаимно гениалност
И получават интерес читателски
А даже и интернационалност.

И всеки е дълбоко убеден,
Че за класик е предопределен.

3269.

Застрелването на парашутист
Във въздуха се смята престъпление
По мнение на не един юрист...
Но на земята то е задължение.

Изчакай първо да се приземи,
А ти готви се за унищожаване,
Внимателно на мушка го вземи
И го застреляй без предизвестяване!

Той враг е и според заповедта
Премахването му е поощрявано
По всичките етажи на властта
И даже е за подвиг обявявано.

Не си убиец ти, а си герой,
Макар и да не знаеш кой е той.

3270.

Човекът- власт! Черти той други няма
Освен да заповядва и убива –
Жив паметник на страшната измама
Да властваш без да срещаш съпротива.

Той без да се е учил всичко знае
И има отговори, не въпроси,
За него Свободата без права е,
Във сабята той правото си носи.

Идеи? – Страшна глупост! В пустотата
Стаена е душевната му сила,
С която надарен е от съдбата,
А тя да бъде звяр му е внушила.

Човешки образ рядко той приема,
Но всеки строй с готовност го наема.

3271.

*Бедността и богатствата нарастват
едновременно. (Неоспорим факт)*

Във бедността отсъства красотата,
Затуй художникът я разкрасява,
С умение лакира грозотата
И чрез творбата я обезсмъртява.

Но бедността остава без промяна –
Тя винаги е грозна и еднаква,
Надскача страниците на романа
И романиста, който я оплаква.

Човечеството с грижа я отглежда
Откак то на Земята съществува
И бедност непрестанно произвежда,

Но всяка власт на сляпа се преструва
До онзи светъл ден, когато думите
Замлъкват пред протеста на куршумите.

3272.

Извън страната бяха те, когато
Бащите им изпуснаха властта,
Останаха осиротяли ято
Под облака на посредствеността.

Настъпи политическата зима,
Но някий им подсказа, че сега
Да хокаш на бащите си режима
Е щедро награждавана шега.

И за целта не трябва мощ душевна,
Но най-обикновени ругатни,
Повтаряни със ярост всекидневна
Във чест на собствените благини.

Усърдието им не знае граници,
Мнозина даже станаха посланици.

3273.

И християнството, и комунизмът,
За Братство и за Равенство тръбят
В борбата със диктаторската измет,
Която управлява този свят.

Но вместо Братство масови кланета
Заместиха подготвяния рай
И по озлочестената планета
Проливана е кръв от край до край.

Кой първи е във тази надпревара
Все още никой не подава знак,
А Инквизицията – стара, млада,
Червена, бяла, чака жертви пак.

Червените и бели кардинали
Са Равенството във дворци приспали.

3274.

По Н.Й. Вапцаров.

Получих за мен уж нарочно избрана
Червена камбана света да пробужда,
Но тази камбана е чужда камбана,
Да, тази камбана, извинете, е чужда.

Изпробвах я в залива край Фамагуста,
Но скоро разбра се, че звук не се чува
И викнах аз там от палубата пуста
„Фалшива е стоката! Ресто! Не струва!”

Комай ме залъгват другарите... Где са
Безбройните пламенни мъжки подръжки?
Спотайват се те зад червена завеса,
Докато за мене, убития – дръжки!

Оказа се също, Мадрид не е наш,
Но зная – не бива да губя кураж.

3275.

*Стратурково му ралото, босилкови
му жеглите. (Из една народна песен)*

Хомота със босилковите жегли
Във песните народни се възпява,
Добитъкът като добитък тегли,
А вековете тънат във забрава.

Сред робството по робски издържливи
Оказват се за щастие тълпите,
Те изнемогват, но остават живи
И се множат, във робството си скрити.

Там песни се извиват, главно тъжни,
Но има и със весела настройка –
Да бъдат тъжни всички не са длъжни

Ако ракия има за упойка,
А настроението става буйно,
Особено щом виното е руйно.

3276.

Лазурните простори на небето
Предлагат място за добър обстрел
На всеки гръмовержец, откъдето
Той може да избира своя цел.

От там се виждат лесно греховете,
Препълнили нещастната Земя,
Но хората, с текущо зло заети,
Са взрени само в златната ламя.

Постъпките кой осчетоводява
На книга или електронен диск?
Дали за тях в Небесната държава
Да бъдат заличени има риск?

О, Боже, който всичко земно чуваш,
Как хубаво е, че не съществуващ!

3277.

Как химията става биология
Е тайната на тайните в света,
Тя няма друга своя аналогия,
Самотна и единствена е тя!

Кога и как във мътната суспенсия
Се е провикнал първият живот:
„Носител съм на новата дименсия,
Душевността ще бъде моя плод!”

Заветен факт! Но факт без обяснение,
Забулен засега в космичен мрак,
И сред галактики, и чрез лъчения,
Ще търсим на живота ни близък.

Намерим ли го, той във кратък срок
Ще стане член на наш военен блок.

3278.

Течеше бавно Времето, пропито
От стон на полумъртви врагове,
А злото революционно сито
Не спираше из ада да снове.

Палачите работеха на смени
И в пристъпа на порив милосърд
Отделяха деца озлочестени
От майките, обречени на смърт.

„Деца на враговете на народа”
Бе новият закрепостяващ знак,
Със който бе наимемнуван входа
От ЦеКа за към детския „ГУЛАГ”.

На Запад мъдреци извиха глас:
„Прекрасна човеколюбива власт!”

3279.

Грабители от разни цветове
Са равни във старанието жалко
Да ни залъгват дълги векове
С „Ще трябва да търпите още малко!”

Търпим. Търпим, превили кротко гръб
Пред тяхната безкрайна лакомия
И страдаме във тесния калъп
На алчната им глупост всички ние.

Издаваме понякога във транс
И с някаква самозаблуда пълни
Очакваме несъществуващ шанс
В страната Свободата да покълне.

Но тя не никне, дявол да я вземе,
Защото няма семе! Няма семе!

3280.

*Тодор Танев нарече Меглена Кунева
"интелектуално бижу". (Из пресата)*

Страната ни отдавна е прочута
Със интелектуалните бижута,

Тук всеки, който буквите познава,
Признават го достоен за прослава

Като способен интелектуалец –
Подписва се със име, не със палец...

Той има право като важен фактор,
Да бърка често трактор със реактор

И може да разсипе като хала
И най-добрата ядрена централа

Ако за тази цел отбор юнаци
Му заплатят със финикийски знаци,

А с „Да”-то си начело гордо крачи
И с най-изтъкнатите подмазвачи.

3281.

Най-лесни са погрешните решения
И затова се взимат неуморно
От вожда ни, чието самомнение
Ехти над население покорно.

Той е глава на нашите избраници
От всичките разцветки на дъгата
И изгреви превърнаха се в заници
Откакто негов бог е тъмнината.

Полека се прецеждат милионите
През кървавите му крадливи длани,
А безаконие крепи законите,
С които алчността му днес се брани.

И чудно ли е, че в реда на бедните
Страната първа е сред най-последните?!

3282.

Огромно политическо махало
Чертае бръчките на този свят
И състарява неговото тяло
По начин, от столетия познат.

И консерватори, и либерали,
Удостоява то подред със власт,
Която и с пари, и с идеали,
Изгражда кулата си пласт по пласт.

Дори със помощта на микроскопа
Различие не се съзира в тях,
Но все пак има хора във Европа
Без срам да го доказват. Но със грях.

А тяхното добро въображение
Внушава на народа подчинение.

3283.

Не само Омир, но и Херодот
Приемат, че по волята божествена
Войната във човешкия живот
Се мъдро определя за естествена.

Тя придружава общия прогрес
На нашето възлюблено човечество,
Щом с нея трупат се парици, чест
И слава за кое да е отечество.

Едва ли някой днес ще отрече –
Войната вечна е, мирът нетраен е,
А за едно от Глобуса парче
Да гинат тръгват хората замаени.

Но който да откаже би желал,
Отстрелва го военен трибунал.

3284.

Корупцията люби бюрократите
И от безсмъртието им се храни
Откакто между папките с печатите
Са доходите ѝ неназовани.

Привлича я морето на забраните,
В което тя като сирена плува,
А милостите за онеправданите
На търг продава и на търг купува.

Вразите си посреща със презрение,
Уверена в могъщата си сила –
Те я нападат със постановления,
А тях тя неведнъж е победила.

Напредва без умора и без пауза
И даже *doctor e honoris causa*.

3285.

Съюзът между глупост и незнание
Е с якост на желязо и бетон,
Доказана в Народното събрание
При раждане на не един закон.

Чрез желязобетона са подкрепяни
Решенията за какво ли не,
От правилата за научни степени
До угояването на свине.

Безброй комисии и подкомисии
С безмислици от най-висок разряд
Обслужват тайнственото задкулисие –

На дявола великия събрат,
Чрез опита да лъжат цяла нация,
Че във страната има демокрация.

3286.

Над 800 000 души годишно се самоубиват показва доклад на Световната Здравна Организация.

Отхвърлят властите самоубийството -
От поданици ги лишава то,
От ценни обвиняеми – съдийството,
Военните – от кърваво тесто.

Постанових си смъртно наказание,
Присъдата си ще изпълня сам
Без всякакви молби и колебание,
Защото всичко нужно вече знам.

Студен живот без обич, за какво ми си?!
Не се споразумяхме ние с теб,
Ти пълен си със подлост и компромиси,
А точното ти име е вертеп.

Отправлям се по спешност за към ада
И нищо там не ще ме изненада.

3287.

По Ив. Вазов.

Ах, не за слава и за свята дружба
При теб дойдох аз, Партио Любима,
А за пари и за държавна служба,
Докато келепир във тебе има!

Приемам всеки пост ако е шефски –
Директор на какво да е, посланик,
Ще сложа в офиса портрет на Левски
Със надпис, че народен съм избраник.

Във всякакви комисии ще влизам,
За да доказвам правдата голяма,
Че с моя личен светъл комунизъм
На строя ни аз служа за реклама.

Зер, мозъкът ми с празни половини е,
Но следвам харната партийна линия!

3288.

По Димчо Дебелянов.

Ти се завръщаш в бащината къща,
А там те среща чужденец на прага
И вместо братски да те запрегръща
Заплашва те със дрянова тояга.

„Със заповед, надлежно заверена,
Във къщата ти днес се настанявам,
За мен от ДС е предназначена,
А теб за враг народен обявявам.

Върви по дяволите незабавно,
Но участта ти в ада ще е тежка,
С тях уговорка имаме отдавна,
Да не приемат без ОФ-бележка.

А за да нямаш разходи излишни,
Легни да спиш под цъфналите вишни!”

3289.

По Лалю Маринов – Ламар.

Столетията, едри вакли биволи,
Винце на Партията от бакърите
Отпивали и гонели кахърите,
А уморени след това заспивали.

И бай Иван на Грозден от катоите
На колене пред бъчвата със цицата
Мискетец ми наточи във паницата
На строя си да заздравим устоите.

Усетих във душата си ликуване,
Че съм на старо племе сред издънките
И затова набързо вързах кънките
Във името на общото добруване.

На заранта, когато изтрезнях,
Отново войн на Партията бях.

3290.

Единството, родено от роднинството,
Ни свързва много здраво с древността -
На Кроманьонския човек с детинството,
Когато огънят все още бил мечта.

Сестрите, братята и братовчедите
Живеели под пещерния свод
И общият им страх от людоедите
Ги съюзявал в жажда за живот.

А този страх, безспорно съзидателен,
Редиците сплотява и сега,
Защото е взаимноспомогателен,
Макар и да не знаем докога.

Способни да им се намесят в сметките
Са само бебетата в епруветките.

3291.

Народите краси велико свойство,
Родено в подсъзнателни тъми,
А то е, че се смята за геройство
Със бой превземането на земи.

„Завоевател” признак е на почит,
Историята става на крака
И нейните скрижали ще го сочат
За фигурата славна на века!

За жертвите обаче е агресор,
Художниците го покриват с кръв
И не един дебеловрат професор
Ще го направи цел на своята стръв.

Отскоро след войната всеки път
По-силните организират съд.

3292.

Дали ще дойде времето, когато
Войни не ще избухнат по Земята,
Мирът ще бъде пазен като злато
И ще живеем всички като братя?

Въпросът, зная, прозвучава смешно,
Но нужно е от нейде да се почне,
Началото ще бъде неуспешно,
Стремежите обаче са безсрочни.

Щом хората без божества не могат,
Ще махнем старите, ще сложим нови,
Ще наредим Мирът да им е Богът
И ще строшим предишните окови.

Преди да сътворим такъв режим
Обаче трябва да се преброим.

3293.

*В борбата със скуката враговете успешно
заместват приятелите. (Известен факт)*

Оплаквам гибелта на враговете си,
Поели своя път към Вечността,
Във мъките ми търсеха късмета си
И днеска го намериха в пръстта.

Покой нито за миг не ми оставяха,
Но настойчивостта им ме кали,
Напразно на победа се надявах,
Не ме убиха техните стрели.

Сега усещам странно неведение,
От злобата им предана лишен,
И може би ще пусна обявление,
Че имам пост за враг овакантен.

Ако сред обществото то проникне,
На него бърже някой ще откликне.

3294.

Убийствата, строителните знаци,
Изграждащи всемирната История,
Как бързо със вдовици и сираци
Успешно пълнят всяка територия!..

С две-три убийства влизаш във затвора,
Не получаваш карта за величие,
Но си оставаш сред безбройни хора,
Навеки скрити в своето безличие.

А за величието има строга норма
И тя е с ежегодно повишение –
За вождове с военна униформа
Е вече с милионно измерение!

Успее ли човек да я покрие,
Даряваме го с обич всички ние.

3295.

Зоологическият парк остана
По чудо цял след бомбения ад,
А гмеж нацистка в него насъбрана
С надежда чакаше да я спасят.

Но дойде вече време за разплата
И цялата околност закипя,
С животни се взривяваше земята,
А шимпанзето реквием запя.

Нацистки лъв бе със корем разпорен,
Гестаповецът слон бе без глава,
Смъртта бе тука господар безспорен
Сред напоената със кръв трева.

Отрядът смели бомбардировачи
Със чест изпълни бойните задачи.

3296.

„Министър продължава да краде!”
Народът равнодушно се прозява,
Той пет пари не иска да даде
За новина, която доскучава.

„Ако не крадне, няма да е власт!”
Със тази истина си той живее...
„Разграбва тя страната част по част
И никой да я спре не ще успее.”

Да свикваш с всекидневния грабеж
Е чудо, кой обаче е учуден?
Народе, ще ли нявга разбереш?
Въпросът – лесен. Отговорът труден.

„Властта престана да краде!” Но все
Той чака тази новина да чуе.

3297.

*Fortune, that arrant whore,
Ne'er turns the key to th' poor.
(W, Shakespeare, "King Lear")*

Без свобода със чест не се живее,
Но с чест достойно може да се мре...
Свободен избор! Правдата къде е
Човекът трябва сам да разбере.

Достойните, макар и малобройни,
Оставят във годините следа,
А множеството по-малко достойни
С множенето се грижат на рода.

Дали съдбата е така решила?
Безпътна и безсъвестна е тя,
Каквото Силата е наредила,
Издекламирва нейната уста.

А който пожелае, в нея вярва
И с чужди грехове я натоварва.

3298.

*"Nessun maggior dolore che ricordarsi del
tempo felice ne la miseria" (Dante Alighieri,
Divina Commedia, V canto inferno)*

Наследственият роб едва ли страда
От спомена за някогашно щастие -
Диктаторът гнети го без пощада,
Гнети го със жестоко безпристрастие.

За Свободата няма той представа,
Тя липсва в робското съновидение,
Робува той, робува до забрава,
До смяна с ново робско поколение.

Мечтае да си облекчи хомота,
Но пази неговото съществуване...
Хомотът като форма на живота

Поражда мъка, не и негодуване
И затова се знае положително,
Че робството е много продължително.

3299.

От близо 6 000 000 съветски военнопленници през Втората световна война над 3 300 000 загиват в германските лагери. (Статистически данни)

Шест милиона безутешни пленници,
Между които и синът на Сталин,
Се считаха от Сталин за изменници,
Макар че подвигът им днес е хвален.

Съдбата се оказа неподготвена
С такава маса хора да се справи
И, някъде из Космоса закотвена,
Без помощи нещастните остави.

В плен повечето между тях измираха
Преди да дойде краят на войната,
Мнозина после във ГУЛАГ откриваха,
Че няма да им опростят вината.

Дори с течението на годините
Вината им споделяха роднините.